

5. תגלית הצופן כולו נמצא בספר ישעיהו וירמיה המוכיחים את עם ישראל על מצב הרוחני שהם נמצאים (בַּיָּמִים הָהֵם אֵין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל אִישׁ הִנָּשֵׁר בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה- שׁוֹפְטִים כֹּה"כ), כידוע **כל הנבואות ניתנו ליזמן אחרית הימים לפני ביאת המשיח**, וזהו הזמן המדויק והתקופה שאנו חיים כרגע ללא גואל.

-הפרשיות בתנ"ר - (ישעיהו סה' - ירמיהו ה')

חוץ מגילוי הצופן התנכי שיצא דווקא בפרשיות אלה, ניתן לקרוא ולהסיק מתוכן הפסוקים בפשט וברמז את המצב הרוחני בו אנו נמצאים, והקשר לאסון הכרמל הנורא שפקד אותנו בתקופה זאת.

ישעיהו פרק סה

א נִדְרַשְׁתִּי לֹאֵל שְׂאֵלוֹ, נִמְצְאֹתִי לֹא בְקִשְׁנִי ; אִמְרַתִּי הִנְנִי הִנְנִי, אֶל-גּוֹי לֹא-קָרָא בְשִׁמִּי. **ב** פִּרְשְׁתִּי יָדַי כָּל-הַיּוֹם, אֶל-עַם סוֹרֵר--הַחֹלְכִים הַדֶּרֶךְ לֹא-טוֹב, אַחֲרֵי מַחֲשַׁבְתֵּיהֶם. **ג** הָעַם, הַמְכַעֲסִים אֹתִי עַל-פְּנֵי--תַּמְיִד : זָבָחִים, בְּגִנּוֹת, וּמִקְטָרִים, עַל-הַלְבָּנִים. **ד** הַיֹּשְׁבִים, בְּקִבְרִים, וּבִנְצוּרִים, זָלִינוּ ; הַאֹכְלִים בֶּשֶׂר הַחַיִּזִּיר, וּפְרָק (וּמִרְק) פִּגְלִים כְּלֵיהֶם. **ה** הָאֹמְרִים קִרְבִּי אֵלַי, אֶל-תִּגַּשׁ-בִּי כִּי קִדַּשְׁתִּיד ; **ו** אֵלֶּה עֲשׂוֹן בְּאַפִּי, **אֲשֶׁר יִקְדַּת כָּל-הַיּוֹם**. **ז** הִנֵּה כְּתוּבָה, לִפְנֵי : לֹא אֲחַשֶׁה כִּי אִם-שְׁלֹמֹתִי, וְשְׁלֹמֹתִי עַל-חִיקִם. **ח** עֲוֹנֹתֵיכֶם וְעֹנֹת אֲבוֹתֵיכֶם יִחַדּוּ, אָמַר ה', אֲשֶׁר קָטְרוּ עַל-הַהָרִים, וְעַל-הַגְּבָעוֹת חֲרִפוּנִי ; וּמִדַּתִּי פָעַלְתֶּם רָאשָׁנָה, עַל- (אֶל-) חִיקִם. {ס}

ח כה אמר ה', כְּאֲשֶׁר יִמְצָא הַתִּירוֹשׁ בְּאֶשְׁכּוֹל, וְאָמַר אֶל-תִּשְׁחִיתֵהוּ, כִּי בִרְכָה בּוֹ--כֵּן אֲעֲשֶׂה לְמַעַן עֲבָדִי, לְבִלְתִּי הִשְׁחִית הַכֹּל. **ט** וְהוֹצֵאתִי מִיַּעֲקֹב זָרַע, וּמִיְהוּדָה יֹרֵשׁ הָרִי ; וִירְשׁוּהָ בְּחִירִי, וְעֲבָדִי יִשְׁכְּנוּ-שָׁמָּה. **י** וְהָיָה הַשָּׂרֹן לְנוּה-צֶאֱלָה, וְעַמְּקָא עֶכוֹר לְרִבְצָא בְּקָר, לְעַמִּי, אֲשֶׁר דָּרְשׁוּנִי.

התחלה: מרכז גילוי הצופן "ניר אריה" (מסומן במסגרת כחולה במרכז מפת הצופן הארוכה)

יא וְאַתֶּם עֲזָבִיתֶם ה', הַשִּׁכְחִיתֶם אֶת-הַר קְדֻשְׁתִּי--הַעֲרִכִים לַגֹּד שְׁלָחוֹ, וְהַמְמַלְאִים לְמִנִּי מִמָּסָךְ. **יב** וּמִנִּיתִי אֲתֶכֶם לַחֲרֹב, וְכֻלְכֶּם לְטִבַּח תִּכְרְעוּ--יַעַן קִרְאֹתִי וְלֹא עֲנִיתֶם, דִּבְרַתִּי וְלֹא שָׁמַעְתֶּם ; וַתַּעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינִי, וּבְאֲשֶׁר לֹא-חִפְצָתִי בְּחַרְתֶּם. {פ}

יג לָכֵן כֹּה-אָמַר אֲדֹנִי ה', הִנֵּה עֲבָדִי יֹאכְלוּ וְאַתֶּם תִּרְעַבוּ--הִנֵּה עֲבָדִי יִשְׁתּוּ, וְאַתֶּם תִּצְמָאוּ ; הִנֵּה עֲבָדִי יִשְׁמְחוּ, וְאַתֶּם תִּבְשּׁוּ. **יד** הִנֵּה עֲבָדִי יִרְנּוּ, מִטוֹב לֵב ; וְאַתֶּם תִּצְעַקוּ מִכָּאֵב לֵב, וּמִשִּׁבְרֵי רוּחַ תִּגְלִילוּ. **טו** וְהִנַּחְתֶּם שְׁמֵכֶם לְשִׁבוּעָה לְבַחֲרִי, וְהִמִּיתֶם אֲדֹנִי ה' ; וְלַעֲבָדָיו יִקְרָא, שֵׁם אַחֲרֵי. **טז** אֲשֶׁר הִמַּתְבָּרֵךְ בְּאֶרֶץ, יִתְבָּרֵךְ בְּאֶל-הִי אֲמֵן, וְהִנְשַׁבֵּעַ בְּאֶרֶץ, יִשְׁבַּע בְּאֶל-הִי אֲמֵן : כִּי נִשְׁכְּחוּ, הַצְּרוֹת הָרָאשׁוֹנוֹת, וְכִי נִסְתָּרוּ, מֵעֵינִי. **יז** כִּי-הִנְנִי בּוֹרָא שְׁמַיִם חֲדָשִׁים, וְאֶרֶץ חֲדָשָׁה ; וְלֹא תִזְכְּרֶנָּה הָרָאשׁוֹנוֹת, וְלֹא תִעְלֶינָה עַל-לֵב. **יח** כִּי-אִם-שִׁישׁוּ וְגִילוּ עַד־עַד, אֲשֶׁר אֲנִי בּוֹרָא : כִּי הִנְנִי בּוֹרָא אֶת-יִירוּשָׁלַם גִּילָה, וְעַמְּהָ מְשׁוּשׁ. **יט** וְגִלְתִּי בִירוּשָׁלַם, וְשִׁשְׁתִּי בְעַמִּי ; וְלֹא-יִשְׁמַע בָּה עוֹד, קוֹל בְּכִי וְקוֹל זַעֲקָה. **כ** לֹא-יְהִיָּה מִשֶּׁם עוֹד, עוֹל יָמִים וְזָקָן, אֲשֶׁר לֹא-יִמְלָא, אֶת-יָמָיו : כִּי הַנֶּעַר, בֶּן-מֵאָה שָׁנָה יָמוּת, וְהַחוּטָא, בֶּן-מֵאָה שָׁנָה יִקְלָל. **כא** וּבְנֵי בָתִּים, וְיִשְׁבּוּ ; וְנִטְעוּ כִרְמִים, וְאָכְלוּ פְרִיָם. **כב** לֹא יִבְנוּ וְאַחֲרֵי יִשֵּׁב, לֹא יִטְעוּ וְאַחֲרֵי יֹאכְל : כִּי-כִימִי הָעַץ יָמִי עַמִּי, וּמַעֲשֶׂה יָדֵיהֶם יִבְלוּ בְּחִירִי. **כג** לֹא יִיגְעוּ לָרִיק, וְלֹא יִלְדוּ לְבָהֶלָה : כִּי זָרַע בְּרוּכִי ה', הִמָּה, וְצִאֲצֵאֵיהֶם, אֲתֶם. **כד** וְהָיָה טָרֶם-יִקְרָאוּ, וְאֲנִי אֶעֱנֶה ; עוֹד הֵם מִדְּבָרִים, וְאֲנִי אֲשַׁמְעֵם. **כה** זָאֵב וְטִלָּה יִרְעוּ כְּאַחֵד, וְאַרְיֵה כְּבָקָר יֹאכְל-תֵּבּוֹ, וְנָחֹשׁ, עֶפְרָ לַחֲמוֹ ; לֹא-יִרְעוּ וְלֹא-יִשְׁחִיתוּ בְּכָל-הַר קְדֻשְׁתִּי, אָמַר ה'. {ס}

ישעיהו פרק סו

א כה, אָמַר ה', הַשְּׁמַיִם כִּסְאִי, וְהָאָרֶץ הֶדֶם רַגְלִי ; אִי-זֶה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ-לִי, וְאִי-זֶה מְקוֹם מִנוּחֹתִי. **ב** וְאַת-כָּל-אֵלֶּה יָדִי עֹשֶׂתָה, וַיְהִי כָל-אֵלֶּה נָאִם-ה' ; וְאֶל-זֶה אֲבִיט--אֶל-עֵנִי וְנִכְה-רוּחַ, וְחָרַד עַל-דְּבָרִי. **ג** שׁוֹחֵט הַשּׁוֹר מִכָּה-אִישׁ, זֹבֵחַ הַשֶּׁה עֶרְף כָּלֵב, מַעֲלָה מִנְחָה דָם-חַיִּזִּיר, מִזְכִּיר לְבָנָה מִבְּרָךְ אֲנִי--גַּם-הִמָּה, בְּחִירוֹ בְּדִרְכֵיהֶם, וּבְשִׁקּוּצֵיהֶם, נִפְשָׁם חִפְצָה. **ד** גַּם-אֲנִי אֲבַחֵר בְּתַעֲלָלֵיהֶם, וּמִגּוֹרֹתֶם אֲבִיא לָהֶם--יַעַן קִרְאֹתִי וְאִין עֹנָה, דִּבְרַתִּי וְלֹא שָׁמַעוּ ; וַיַּעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינִי, וּבְאֲשֶׁר לֹא-חִפְצָתִי בְּחִירוֹ. {ס}

תרומה פסוק א' : ראה טקס של שריפת עגל (שור) הזהב שמתקיים כבר 20 שנה בכפר האומנים עין-הוד בחג הפסח הקדוש שלסופו אוכלים פיתות מהטבון בתופים ושמחה ומחללים את החג בחמץ גמור ברוב עם.

ה שָׁמַעוּ, דְּבַר-ה', הַחֲרָדִים, אֶל-דְּבָרוֹ ; אָמְרוּ אַחֲיֵיכֶם שְׁנֵאִיכֶם מְנַדִּיכֶם, לְמַעַן שָׁמִי יִכְבֹּד ה'--וְנִרְאָה בְּשִׁמְחָתְכֶם, וְהֵם יִבְשּׁוּ.

סיום: מרכז גילוי הצופן "ניר אריה" (מסומן במסגרת כחולה במרכז מפת הצופן)

ו קוֹל שְׂאוֹן מַעִיר, קוֹל מִהִיכָל ; קוֹל ה', מְשַׁלֵּם גְּמוּלָה לְאִיבָיו. **ז** בְּטָרֶם תַּחֲלִיל, יִלְדָה ; בְּטָרֶם יָבּוֹא חֶבֶל לָהּ, וְהִמְלִיטָה זָכָר. **ח** מִי-שָׁמַע כְּזֹאת, מִי רָאָה כְּאֵלֶּה--הַיּוֹחֵל אֶרֶץ בָּיוֹם אֶחָד, אִם-יִוָּלַד גּוֹי פֶּעַם אֶחָת : כִּי-חָלָה גַּם-יִלְדָה צִיּוֹן, אֶת-בְּנֵיהָ. **ט** הָאֲנִי אֲשַׁבֵּיר וְלֹא אוֹלִיד, יֹאמַר ה' ; אִם-אֲנִי הַמוֹלִיד וְעַצְרַתִּי, אָמַר אֶל-הִידָּה. {ס}

י שִׁמְחוּ אֶת-יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ, כָּל-אֲהֻבֶיהָ; שִׁישׂוּ אֹתָהּ מְשׁוֹשׁ, כָּל-הַמִּתְאֲבָלִים עָלֶיהָ. יֹא לְמַעַן תִּינָקוּ וּשְׁבַעְתֶּם, מִשֹּׁד תִּנְחָמִיָּה; לְמַעַן תִּמְצְאוּ וְהִתְעַנְגֶּתֶם, מִזֵּיו כְּבוֹדָהּ. {ס}

יב כי-כה אָמַר ה', הִנְנִי נֹטֶה-אֶלֶיָּה כְּנֶהֱרָ שְׁלֹם וּכְנַחַל שׁוֹטֵף כְּבוֹד גּוֹיִם--וְיִנְקָתָם; עַל-צַד, תִּנְשְׂאוּ, וְעַל-בְּרָכִים, תִּשְׁעֲשְׂעוּ. יג כָּאִשׁ, אֲשֶׁר אָמוּ תִנְחָמוּ--כֵּן אֲנֹכִי אֲנַחֲמָכֶם, וּבִירוּשָׁלַם תִּנְחָמוּ. יד וּרְאִיתֶם וְשָׂשׂ לְבָבְכֶם, וְעֲצֻמוֹתֵיכֶם כִּדְשָׁא תִפְרַחְנָה; וְנוֹדְעָה יָד-ה' אֶת-עַבְדִּיו, וְזָעַם אֶת-אֵיבָיו. {ס}

טו כי-הִנֵּה ה' בָּאֵשׁ יָבוֹא, וְכִסּוּפָה מִרְכָּבָתִיו--לְהַשִּׁיב בְּחִמָּה אִפּוֹ, וְנִעְרָתוֹ בְּלֶהֱבִי-אֵשׁ. טז כִּי בָאֵשׁ ה' נִשְׁפָּט, וּבְחַרְבּוֹ אֶת-כָּל-בָּשָׂר; וְרַבּוֹ, חָלְלִי ה'. יז הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמְּטַהֲרִים אֶל-הַגְּנוֹת, אַחֵר אֶחָד (אֲחֵת) בְּתוֹךְ, אֲכָלִי בָשָׂר הַחֲזִיר, וְהַשִּׁקְץ וְהַעֲכָבֶר--יִחַדּוּ יָסֵפוּ, נָאִם-ה'. יח וְאֲנֹכִי, מַעֲשִׂיהֶם וּמַחֲשַׁבְתֵּיהֶם--בָּאָה, לְקַבֵּץ אֶת-כָּל-הַגּוֹיִם וְהַלְשֹׁנוֹת; וּבָאוּ, וְרָאוּ אֶת-כְּבוֹדִי. יט וְשִׁמְתִּי בָהֶם אוֹת, וְשִׁלַּחְתִּי מֵהֶם פְּלִיטִים אֶל-הַגּוֹיִם תִּרְשִׁישׁ פּוֹל וְלֹד מִשְׁכֵּי קֶשֶׁת--תִּבְלֹ וְגוֹן: הָאֵיִם הָרַחֲקִים, אֲשֶׁר לֹא-שָׁמְעוּ אֶת-שְׁמִיעִי וְלֹא-רָאוּ אֶת-כְּבוֹדִי--וְהִגִּידוּ אֶת-כְּבוֹדִי, בְּגוֹיִם. כ וְהִבִּיאוּ אֶת-כָּל-אֲחֵיכֶם מִכָּל-הַגּוֹיִם מִנְּחָה לֵיהֶ-וְהָ בְּסוּסִים וּבְכָרֶדִים וּבְכָרְפֹרֶת, עַל הַר קֹדְשִׁי יְרוּשָׁלַם--אָמַר ה': כָּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-הַמִּנְחָה בְּכָלִי טְהוֹר, בֵּית ה'. כא וְגַם-מֵהֶם אֶקַּח לַפְּתָנִים לְלוֹיִם, אָמַר ה'. כב כִּי כָאֲשֶׁר הִשְׁמִים הַחֲדָשִׁים וְהָאֲרָץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה, עֲמִידִים לִפְנֵי--נָאִם-ה': כֵּן יַעֲמִד זֶרְעֲכֶם, וְשִׁמְכֶם. כג וְהִנֵּה, מִדֵּי-חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁ, וּמִדֵּי שָׁבַת, בְּשַׁבָּתוֹ; וְיָבוֹא כָל-בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי, אָמַר ה'. כד וְנִצְאוּ וְרָאוּ--בְּפָגְרֵי הָאֲנָשִׁים, הַפְּשָׁעִים בִּי: כִּי תוֹלַעְתֶּם לֹא תָמוּת, וְאֲשֶׁם לֹא תִכָּבֵּה, וְהָיוּ דְרָאוֹן, לְכָל-בָּשָׂר. {ש}

תרגום פסוק טו-כג:

- כל עדויות מספרים שהאש תקפה אותם במהירות רבה (וכסופה) = כמו סופה לכמה שניות ספורות) את האוטובוס=רכב גדול (מרכבתיו = אותיות "רכב וימת") ובתקשורת מסרו שהיה 400 מטר להבות אש (ונערתו בלהבי-אש).
- בהר הקדוש (על הר קדשי) =הר הכרמל של אליהו הנביא.
- האנדרטה ואתר ההנצחה נבנה בדיוק במקום האסון (44=מד') שמות הנספים לדורות (כן יעמד זרעכם, ושמכם).
- לצערנו נשרף בשרם של הנספים באסון והיו קשים למראה (וראו--בפגרי האנשים... והיו דראון, לך-בשר=חרפה, בזיון, בושה, אי-כבוד).

ירמיהו פרק א

א דְּבָרֵי יִרְמְיָהוּ, בֶּן-חִלְקִיָּהוּ, מִן-הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בַּעֲנָתוֹת, בְּאֶרֶץ בְּנִימִן. ב אֲשֶׁר הָיָה דָּבָר-ה' אֵלָיו, בִּימֵי יֹאשִׁיָּהוּ בֶן-אָמֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה, בְּשָׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה שָׁנָה, לְמָלְכוֹ. ג וַיְהִי, בִּימֵי יְהוֹנָתָן מֶלֶךְ יְהוּדָה, עַד-יָתֵם עֲשָׂרָה שָׁנָה, לְצִדְקִיָּהוּ בֶן-יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה--עַד-גְּלוֹת יְרוּשָׁלַם, בְּחֲדָשׁ הַחֲמִישִׁי. {פ}

ד וַיְהִי דָּבָר-ה', אֵלַי לֵאמֹר. ה בְּטָרֶם אֲצוּרָךְ (אֶצְרָךְ) בְּבֶטֶן יְדַעְתִּידָ, וּבְטָרֶם תֵּצֵא מִרְחֹם הַקִּדְשִׁיתִידָ: נָבִיא לְגוֹיִם, נִתְּתִידָ. ו וְאָמַר, אָהָה אֲד-נִי ה', הִנֵּה לֹא-יְדַעְתִּי, דָּבָר: כִּי-נַעַר, אֲנֹכִי. {ס}

ז וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי, אֶל-תֹּאמַר נַעַר אֲנֹכִי: כִּי עַל-כָּל-אֲשֶׁר אֲשַׁלַּחְךָ, תֵּלֵךְ, וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר אֲצַוְךָ, תַּדְבֵּר. ח אֶל-תִּירָא, מִפְּנֵיהֶם: כִּי-אֲתָדָ אֲנִי לְהַעֲלֶךְ, נָאִם-ה'. ט וַיִּשְׁלַח ה' אֶת-דָּוִד, וְנָגַע עַל-פִּי; וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי, הִנֵּה נִתְּתִי דְּבָרִי בְּפִידָ. י רָאֵה הַפְּסָדִיתִידָ הַיּוֹם הַזֶּה, עַל-הַגּוֹיִם וְעַל-הַמַּמְלָכוֹת, לְנִתּוֹשׁ וּלְנִתּוֹץ, וּלְהֶאֱבִיד וּלְהָרוֹס--לְבָנוֹת, וּלְנִטּוֹעַ. {פ}

יא וַיְהִי דָּבָר-ה' אֵלַי לֵאמֹר, מָה-אֲתָה רֹאֶה יִרְמְיָהוּ; וְאָמַר, מִקַּל שָׁקֵד אֲנִי רֹאֵה. יב וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי, הִיטַבְתָּ לְרֵאוֹת: כִּי-שָׁקֵד אֲנִי עַל-דְּבָרִי, לַעֲשׂוֹתוֹ. {ס}

יג וַיְהִי דָּבָר-ה' אֵלַי שְ�נִית לֵאמֹר, מָה אֲתָה רֹאֵה; וְאָמַר, סִיר נְפֹחַ אֲנִי רֹאֵה, וּפְגִיו, מִפְּנֵי צְפוֹנָה. יד וַיֹּאמֶר ה', אֵלַי: מִצְּפוֹן תִּפְתַּח הָרָעָה, עַל כָּל-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. טו כִּי הִנְנִי קָרָא, לְכָל-מִשְׁפְּחוֹת מַמְלָכוֹת צְפוֹנָה--נָאִם-ה'; וּבָאוּ וְנִתְּנוּ אִישׁ כְּסָאוֹ פֶתַח שַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם, וְעַל כָּל-חֹמֹתֶיהָ סָבִיב, וְעַל, כָּל-עָרֵי יְהוּדָה. טז וּדְבַרְתִּי מִשְׁפָּטִי אוֹתָם, עַל כָּל-רָעָתָם--אֲשֶׁר עָזְבוּנִי, וַיִּקְטְרוּ לֵאלֹהִים אֲחֵרִים, וַיִּשְׁתַּחֲווּ, לְמַעֲשֵׂי יָדֵיהֶם. יז וְאֲתָה, תֵּאָדָר מִתִּנִּידָ, וְקִמַּתְּ וּדְבַרְתָּ אֵלֵיהֶם, אֵת כָּל-אֲשֶׁר אֲנֹכִי אֲצַוְךָ; אֶל-תַּחַת, מִפְּנֵיהֶם--פֶּן-אֲחַתְּדָ, לִפְנֵיהֶם. יח וְאֲנִי הִנֵּה נִתְּתִידָ הַיּוֹם, לְעִיר מִבְּצָר וּלְעַמּוּד בְּרָזָל וּלְחֻמוֹת נְחֹשֶׁת--עַל-כָּל-הָאָרֶץ: לְמַלְכֵי יְהוּדָה לְשָׂרִיָּה, לְכַהֲנִיָּה וְלָעַם הָאָרֶץ. יט וְנִלְחַמוּ אִלִּידָ, וְלֹא-יִוָּכְלוּ לָךְ: כִּי-אֲתָדָ אֲנִי נָאִם-ה', לְהַצִּילְךָ. {פ}

תרגום פסוק יג-טז: אסון השרפה היו באזור הכרמל שהוא צפון הארץ (מצפון תפתח הרעה). שוב מוזכר את עניין הפסלים והכפירה בבוא עולמים בישובים מסביב, לדוגמא הטקס הפגאני בישוב עין הוד (ראה סעיפים: 10, 15 בדפים "סממנים לפני ואחרי האסון") (ויקטרו לאלהים אחרים, וישתחוו, למעששי ידיהם).

ירמיהו פרק ב

א וַיְהִי דָּבָר-ה', אֵלַי לֵאמֹר. ב הֲלֹךְ וְקִרְאתָ בְּאָזְנִי יְרוּשָׁלַם לֵאמֹר, כֹּה אָמַר ה', זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ, אֲהַבַת כְּלוּלֶיךָ--לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי בְּמִדְבָר, בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה. ג קִדָּשׁ יִשְׂרָאֵל לֵיהֶ-וְהָ, רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ; כָּל-אֲכָלִיו יֹאשְׁמוּ, רָעָה תִבָּא אֵלֵיהֶם נָאִם-ה'. {פ}

ד שְׁמַעְנִי דָּבָר-ה', בֵּית יַעֲקֹב, וְכָל-מִשְׁפְּחוֹת, בֵּית יִשְׂרָאֵל. ה כֹּה אָמַר ה', מֶה-מִּצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם בִּי עוֹל--כִּי רָחֳקוּ, מַעֲלִי; וַיִּלְכּוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל, וַיַּהֲבִלוּ. ו וְלֹא אָמְרוּ--אִיָּה ה', הַמַּעֲלָה אֶתְנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם; הַמּוֹלִידָ אֶתְנוּ בְּמִדְבָר,

בארץ ערבה ושווה בארץ ציה וצלמנות--בארץ לא-עבר בה איש, ולא-ישב אדם שם. ונאביא אתכם אל-ארץ הכרמל, לאכל פריה וטובה; ותבאו ותטמאו את-ארצי, ונחלתי שמתם לתועבה. ח הכהנים, לא אמרו איה ה', ותפשי התורה לא ידעוני, והרעים פשעו בי; והנבאים נבאו בבעל, ואחרי לא-יועלו הלכו. ט לכן, עד אריב אתכם--נאם-ה'; ואת-בני בניכם, אריב. י כי עברו איי כתיים, וראו, וקדר שלחו והתבוננו, מאד; וראו, הן היתה כזאת. יא ההימיר גוי אל-הים, והמה לא אל-הים; ועמי המיר כבודו, בלוא יועיל. יב שמו שמים, על-זאת; וישערו חרבו מאד, נאם-ה'. יג כי-שפתים רעות, עשה עמי: אתי עזבו מקור מים חיים, לחצב להם בארות--בארות נשברים, אשר לא-יכלו המים. יד העבד, ישראל--אם-יליד בית, הוא: מדוע, היה לבז. טו עליו ישאגו כפרים, נתנו קולם; וישיתו ארצו לשמה, עריו נצתה (נצתו) מבלי ישב. טז גם-בני-נח, ותחפנס (ותחפנחס), ירעוף, קדקד. יז הלוא-זאת, תעשה-לך: עזבך את-ה' אלהיך, בעת מולכך בדרך. יח ועתה, מה-לך לדרך מצרים, לשמות, מי שחור; ומה-לך לדרך אשור, לשמות מי נהר. יט תלסרך רעתך, ומשבותיך תוכחך, ודעי וראי כי-רע ומר, עזבך את-ה' אל-היך; ולא פחדתי אליך, נאם-אד-ני ה' צבאות. כ כי מעולם שברתי עלך, נתקתי מוסרותיך, ותאמרי, לא אעבוד (אעבוד): כי על-כל-גבעה גבהה, ותחת כל-עץ רענן, את, צעה זנה. כא ואנכי נטעתיך שורק, בלה זרע אמת; ואיך נהפכת לי, סורי הנפון נכריה. כב כי אם-תכבסי בנער, ותרבי-לך ברית--נכתם עיניך לפני, נאם-אד-ני ה'. כג איך תאמרי לא נטמאתי, אחרי הבעלים לא הלכתי--ראי דרךך בגיא, דעי מה עשית: בכרה קלה, משרכת דרכיך. כד פרה למד מדבר, באות נפשו (נפשה) שאפה רוח--תאננה, מי ישיבנה; כל-מבקשה לא ייעפו, בחדשה ימצאונה. כה מנעי רגלך מיחף, וגורנד (וגורנד) מצמאה; ותאמרי נואש--לוא, כי-אהבתי זרים ואחריהם אלך. כו כבשת גנב כי ימצא, כן הבישו בית ישראל; המה מלכיהם שריהם, וכהניהם ונביאיהם. כז אמרים לעץ אבי אתה, ולאבן את ילדתי (ילדתני), כי-פנו אלי ערף, ולא פנים; ובעת רעתם יאמרו, קומה והושיענו. כח ואיה אל-היך, אשר עשית לך--יקומו, אם-יושיעוך בעת רעתך: כי מספר עריך, היו אל-היך יהודה. {ס}

כט למה תריבו, אלי; כלכם פשעתם בי, נאם-ה'. ל לשוא הכיתי את-בניכם, מוסר לא לקחו; אכלה חרבכם נביאיכם, באריה משחית. לא הדור, אתם ראו דבר-ה', המדבר הייתי לישראל, אם ארץ מאפליה; מדוע אמרו עמי, רדנו--לוא-נבוא עוד, אליך. לב התשכח בתולה עדיה, בלה קשריה; ועמי שכחוני, ימים אין מספר. לג מה-תיטבי דרךך, לבקש אהבה; לכן גם את-הרעות, למדתי (למדתי) את-דרךך. לד גם בכנפיך נמצאו, דם נפשות אביונים נקיים; לא-במחתרת מצאתים, כי על-כל-אלה. לה ותאמרי כי נקיתי, אך שם אפן ממני; הנני נשפט אותך, על-אמרך לא חטאתי. לו מה-תזלי מאד, לשנות את-דרךך; גם ממצרים תבשי, כאשר-בשפת מאשור. לז גם מאת זה תצאי, וידיך על-ראשך: כי-מאס ה' במבטחך, ולא תצליחי להם.

ירמיהו פרק ג

א לאמר הן ישלח איש את-אשתו והלכה מאתו והיתה לאיש-אחר, הישוב אליה עוד--הלוא חנוף תחנף, הארץ ההיא; ואת, זנית רעים רבים--ושוב אלי, נאם-ה'. ב שאי-עיניך על-שפים וראי, איפה לא שגלת (שכבת)--על-דרכים לשבת להם, פערבי במדבר; ותחניפי ארץ, בזנותיך וברעתך. ג וימנעו רבבים, ומלקוש לוא היה; ומצח אשה זונה היה לך, מאנת הפלם. ד הלוא מעתה, קראתי (קראת) לי אבי; אלוף נערי, אתה. ה הינטר לעולם, אם-ישמר לגנח; הנה דברת ותעשי הרעות, ותוכל. {פ}

ו ויאמר ה' אלי, בימי יאשיהו המלך, הראית, אשר עשתה משבה ישראל; הלכה היא על-כל-הר גבה, ואל-תחת כל-עץ רענן--ותזני-שם. ז ואמר, אחרי עשותה את-כל-אלה אלי תשוב--ולא-שבה; ותראה (ותרא) בגודה אחותה, יהודה. ח וארא, כי על-כל-אדות אשר נאפה משבה ישראל, שלחתיה, ואתן את-ספר כריתתיה אליה; ולא יראה בגדה יהודה, אחותה--ותלך, ותזן גם-היא. ט והיה מקל זנותה, ותחנף את-הארץ; ותנאף את-האבן, ואת-העץ. י וגם-בכל-זאת, לא-שבה אלי בגודה אחותה יהודה--בכל-לבה: כי אם-בשקר, נאם-ה'. {ס}

יא ויאמר ה' אלי, צדקה נפשה משבה ישראל, מבגדה, יהודה. יב הלך וקראת את-הדברים האלה צפונה, ואמרת שובה משבה ישראל נאם-ה'--לוא-אפיל פני, בכם: כי-חסיד אני נאם-ה', לא אטור לעולם. יג אך דעי עונך, כי ביה-נה אלהיך פשעת; ותפזרי את-דרךך לזרים, תחת כל-עץ רענן, ובקולי לא-שמעתם, נאם-ה'. יד שובו בנים שובבים נאם-ה', כי אנכי בעלתי בכם; ולקחתי אתכם אחד מעיר, וישנים ממשפחה, והבאתי אתכם, ציון. טו ונתתי לכם רעים, כלבי; ורעו אתכם, דעה והשפיל. טז והיה כי תרבו ופריתם בארץ בימים ההמה, נאם-ה'--לא-יאמרו עוד ארון ברית-ה', ולא יעלה על-לב, ולא יזכרו בו ולא יפקדו, ולא יעשה עוד. יז בעת ההיא, יקראו לירושלם פסא ה', ונקוו אליה כל-הגוים לשם ה', לירושלם; ולא-ילכו עוד--אחרי, שררות לבם הרע. {ס}

יח בימים ההמה, ילכו בית-יהודה על-בית ישראל; ויבאו יחדו, מארץ צפון, על-הארץ, אשר הנחלתי את-אבותיכם. יט ואנכי אמרתי, איך אשיתך בבנים, ואתן-לך ארץ חמדה, נחלת צבי צבאות גוים; ואמר, אבי תקראו- (תקראי-) לי, ומאחרי, לא תשובו (תשובו). כ אכן בגדה אשה, מרעה; כן בגדתם בי בית ישראל, נאם-ה'. כא קול על-שפיים נשמע, בכי תחנוני בני ישראל: כי העוו את-דרךכם, שכחו את-ה' אל-היהם. כב שובו בנים שובבים, ארפה משובתיכם; הננו אתנו לך, כי אתה ה' אל-הינו. כג אכן לשקר מנבעות, המון הרים; אכן ביה-נה אל-הינו, תשועת ישראל. כד והבשתי, אכלה את-גיגי אבותינו--מנעורינו: את-צאנם, ואת-בקרם, את-בניהם, ואת-בנותיהם. כה נשכבה בבשתנו, ותכסנו כלמתנו--כי ליה-נה אל-הינו חטאנו אנחנו ואבותינו, מנעורינו ועד-היום הזה; ולא שמענו, בקול ה' אל-הינו. {ס}

ירמיהו פרק ד

א אס-תשוב ישאל נאם-ה' אלי, תשוב; ואם-תסיר שקוציך מפני, ולא תנוד. ב ונשבעת, חי-ה', באמת, במשפט ובצדק; והתברכו בו גוים, ובו יתהללו. {ס}
ג כי-כה אמר ה', לאיש יהודה ולירושלם, נירו לכם, ניר; ואל-תזרעו, אל-קצים. ד המלו ליה-נה, והסרו ערלות לבבכם, איש יהודה, וישבי ירושלם: פ-תצא כאש חמתי, ובערה ואין מכבה--מפני, רע מעלליכם. ה הגידו ביהודה, ובירושלם השמיעו, ואמרו, ותקעו (תקעו) שופר בארץ; קראו מלאו ואמרו, האספו ונבואה אל-ערי המבצר. ו שאו-נס ציונה, העיזו אל-תעמדו: ז כי רעה, אנכי מביא מצפון--ושבר גדול. ח עלה אריה, מספכו, ומשחית גוים, נסע יצא ממקמו--לשום ארצך לשמה, עריך תצינה מאין יושב. ט על-זאת חגרו שקים, ספדו והלילו: כי לא-שב חרון אף-ה', ממנו. {פ}

ט והיה ביום-ההוא נאם-ה', לאבד לב-המלך ולב השרים; ונשמו, הכהנים, והנבאים, ותמהו. {ס}

י ואמר אהה אד-ני ה', אכן השא השאת לעם הזה ולירושלם לאמר, שלום, יהיה לכם; ונגעה חרב, עד-הנפש. יא בעת ההיא, נאמר לעם-הזה ולירושלם, רוח צח שפכים במדבר, דרך בת-עמי--לוא לזרות, ולוא להבר. יב רוח מלא מאלה, בוא לי; עתה, גם-אני אדבר משפטים אותם. יג הנה כעננים יעלה, וכסופה מרכבותיו--קלו מנשרים, סוסיו; אוי לנו, כי שדדנו. יד כבסי מרעה לבד ירושלם, למען תושעי: עד-מתי תלין בקרבך, מחשבות אויך. טו כי קול מגיד, מדן; ומשמיע און, מהר אפרים. טז הזכירו לגוים, הנה השמיעו על-ירושלם, נצרים באים, מארץ המרחק; ויתנו על-ערי יהודה, קולם. יז פשמרי שדי, היו עליה מסביב: כי-אתי מרתה, נאם-ה'. יח דרפך, ומעלליך, עשו אלה, לך; זאת רעתך כי מר, כי נגע עד-לבך. {פ}

יט מעי מעי אחולה (אחילה) קירות לבי, המה-לי לבי--לא אחרש: כי קול שופר שמעתי (שמעת) נפשי, תרועת מלחמה. כ שבר על-שבר נקרא, כי שדדה כל-הארץ; פתאם שדדו אהלי, רגע ירעתי. כא עד-מתי, אראה-נס--אשמעה, קול שופר. {פ}

כב כי אויל עמי, אותי לא ידעו--בנים סכלים המה, ולא נבונים המה; חכמים המה להרע, ולהיטיב לא ידעו. כג ראיתי, את-הארץ, והנה-תהו, ובהו; ואל-השמים, ואין אורם. כד ראיתי, ההרים, והנה, רעשים; וכל-הגבעות, התקלקלו. כה ראיתי, והנה אין האדם; וכל-עוף השמים, נדדו. כו ראיתי, והנה הפרמל המדבר; וכל-עריו, נתצו מפני ה'--מפני, חרון אפו. {ס}

כז כי-כה אמר ה', שממה תהיה כל-הארץ; וכלה, לא אעשה. כח על-זאת תאבל הארץ, וקדרו השמים ממעל--על-כי-דברתי זמתי, ולא נחמתי ולא-אשוב ממנה. כט מקול פרש ורמה קשת, ברחת כל-העיר--באו בעבים, ובכפים עלו: כל-העיר עזובה, ואין-יושב בהן איש. ל ואתי (ואת) שדוד מה-תעשי, כי-תלבשי שני כי-תעדי עדי-זהב כי-תקרעי בפות עיניך--לשוא, תתיפי: מאסו-בך עגבים, נפשו יבקשו. לא כי קול כחולה שמעתי, צרה כמבכירה--קול בת-ציון תתיפם, תפרש כפיה: אוי-נא לי, כי-עיפה נפשי להרגים. {פ}

תרגום פסוק כד'-לא':

- כד': השרפה פגעה בכל הגבעות של הר הכרמל מסביב (ראיתי, ההרים, והנה, רעשים; וכל-הגבעות התקלקלו.) וגם הערים מסביב (והנה הפרמל המדבר; וכל-עריו, נתצו מפני ה'--מפני, חרון אפו.)
- כח'-כט': לאחר ניסיונות כושלים של כיבוי השרפה וחוסר אונים, בורא עולמים הוריד גשם (על-זאת תאבל הארץ, וקדרו השמים ממעל... באו בעבים) (וכן בהמשך בירמיהו פרק ה' פס' כד': הנתן גשם וירה (יורה) ומלקוש, בעתו.))
- לא': מדריכת הסוהרים, סיגל דואק שניצלה וצעקה מלחץ מהרוגי האסון (היהודייה) קול בת-ציון תתיפם, תפרש כפיה: אוי-נא לי, כי-עיפה נפשי להרגים.)

ירמיהו פרק ה

א שוטטו בחוצות ירושלם, וראו-נא ודעו ובקשו ברחובותיה, אם-תמצאו איש, אם-יש עשה משפט מבקש אמונה--ואסלח, לה. ב ואם חי-ה', לאמרו; לכן לשקר, ושבוע. ג ה', עיניך הלוא לאמונה--הכיתה אתם ולא-חלו, כליתם מאנו קחת מוסר; חזקו פניהם מסלע, מאנו לשוב. ד ואני אמרתי, אף-דלים הם; נואלו--כי לא ידעו דרך ה', משפט אל-היהם. ה אלכה-לי אל-הגדלים, ואדברה אותם--כי המה ידעו דרך ה', משפט אל-היהם; אף המה יחדו שברו על, נתקו מוסרות. ו על-כן הפס אריה מיצר, זאב ערבות ישדד--נמר שקד על-עריהם, כל-היוצא מהנה יטרף: כי רבו פשעיהם, עצמו משבותיהם. ז אי לזאת, אסלוח- (אסלח)-לך--בניך עזבוני, וישבעו בלא אל-הים; ואשבע אותם וינאפו, ובית זונה יתגודדו. ח סוסים מניגים, משפים היו; איש אל-אשת רעהו, יצהלו. ט העל-אלה לוא-אפקד, נאם-ה'; ואם בגוי אשר-כזה, לא תתנסם נפשי. {ס}

י עלו בשרותיה ושחתו, וכלה אל-תעשו; הסיירו, נטישותיה, כי לוא ליה-נה, המה. יא כי בגוד בגדו בי, בית ישראל ובית יהודה--נאם-ה'. יב כחשו, ביה-נה, ויאמרו, לוא-הוא; ולא-תבוא עלינו רעה, וחרב ורעב לוא

נִרְאָה. יג וְהִנֵּי־אֵימָה יִהְיוּ לְרוּחַ, וְהִדְבֵּר אִין בָּהֶם; כֹּה יַעֲשֶׂה, לָהֶם. {ס}

יד לכן, כֹּה־אָמַר ה' אֱלֹהֵי צְבָאוֹת, יֵעָן דְּבָרְכֶם, אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה: הִנְנִי נֹתֵן דְּבָרִי בְּפִיךָ לְאֵשׁ, וְהָעָם הַזֶּה עֲצִים--
וְאָכְלָתֶם. טו הִנְנִי מְבִיא עֲלֵיכֶם גּוֹי מִמֶּרְחֹק בֵּית יִשְׂרָאֵל, נָאִם־ה': גּוֹי אֵיתָן הוּא, גּוֹי מְעוֹלָם הוּא--גּוֹי לֹא־תִדְעַ
לְשׁוֹנוֹ, וְלֹא תִשְׁמַע מִה־דְּבָרִי. טז אֲשַׁפְּתוּ, כְּקִבְרֵי פְתוּחִים; כָּלֶם, גְּבוּרִים. יז וְאָכַל קִצְיָרְךָ וְלֶחֱמֶךָ, יֹאכְלוּ בְּנֶיךָ
וּבְנוֹתֶיךָ--יֹאכְל צֹאנְךָ וּבְקָרְךָ, יֹאכְל גִּפְנֶךָ וְתֵאֱנֹתֶךָ; יִרְשֶׁשׁ עָרֵי מְבָצְרֶיךָ, אֲשֶׁר אַתָּה בֹטֵחַ בְּהִנָּה--בְּחָרְבִי.

תרגום פסוק יד, טז:

- יד': השרפה באסון לאומי נגעה לכל עם ישראל פגעה בעצים (האדם הוא עץ השדה) = הִנְנִי נֹתֵן דְּבָרִי בְּפִיךָ לְאֵשׁ, וְהָעָם הַזֶּה עֲצִים--וְאָכְלָתֶם.
- טז': בורא עולם בחר במשלחת הזאת שיצאה להציל חיים ולכן הם נקראים "גיבורים" וכולם נספו יחדיו (כְּקִבְרֵי פְתוּחִים; כָּלֶם, גְּבוּרִים)

*סוף גילוי הצופן 44 מסתיים בספר ירמיהו -פרק ה' בפסוק יז'.

- הפטרת א' חנוכה - (תוכנית ההצלה של בורא עולם) (ספר זכריה: מפרק ב פסוק יד, עד פרק ג פסוק א, ב)

- חוץ מגילוי הצופן התנכי בפרשיות ישנם גם פסוקים מפורשים בפשט וברמז - תרגום הפסוקים בהקשר לאסון מבוארים בעמוד 9 בחוברת.

יד רְנִי וְשִׁמְחִי, בַּת־צִיּוֹן--כִּי הִנֵּנִי־בָא וְשִׁכְנֹתִי בְּתוֹכְךָ, נָאִם־ה'.

טו וְנָלוּ גוֹיִם רַבִּים אֶל־יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא, וְהָיוּ לִי לְעָם; וְשִׁכְנֹתִי בְּתוֹכְךָ--וַיְדַעְתָּ, כִּי־ה' צְבָאוֹת שְׁלַחְנִי אֵלֶיךָ.

טז וְנָחַל יְהוָה אֶת־יְהוּדָה חֶלְקוֹ, עַל אֲדָמַת הַקֹּדֶשׁ; וּבְחַר עוֹד, בִּירוּשָׁלַם.

יז חֵס כָּל־בָּשָׂר, מִפְּנֵי יְהוָה--כִּי יַעֲזוּר, מִמְּעוֹן קֹדֶשׁוֹ.

א וַיִּרְאֵנִי, אֶת־יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל, עֹמֵד, לִפְנֵי מְלֶאכֶה ה'; וְהִשְׁטֹן עִמָּד עַל־יְמִינוֹ, לְשִׁטְנוֹ.

ב וַיֹּאמֶר ה' אֶל־הִשְׁטֹן, יָגַעַר ה' בְּךָ הִשְׁטֹן, וַיָּגַעַר ה' בְּךָ, הַבְּחֵר בִּירוּשָׁלַם; הֲלוֹא זֶה אֲנִי, מֵצֵל מָאֵשׁ.